

lige Beløb, er det af praktiske Hensyn. Der er dog den Forskel, at hvis Afløsningssummen udgør 25 Kr. op til 200 Kr., er den Rente, der skal betales, kun $\frac{3}{4}$ pCt. af det oprindelige Beløb. Det er lempelige Rentebeløb, der her bliver paalagt Yderne, idet de vel nærmest vil komme til at svare til en almindelig Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt., hvis det skulde omregnes paa den Maade. Paa den anden Side er man ogsaa fra Statskassens Side villig til at indrømme dem, der foretager en samlet Indbetaling af Restbeløbet af Afløsningssummen for den Tid, Lovforslaget foreskriver, en Rentegodtgørelse for den Gevinst, Statskassen derved kan faa ved at erhverve sig en Renteindtægt af Beløbet, og denne Rentegodtgørelse til Yderne har man fastsat efter en Rentefod af 5 pCt. p. a., altsaa noget højere end den Rente, man kræver af Yderne.

Dette er i Korthed, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Jeg skal saa blot lige til sidst nævne, at i Loven af 29. April 1913, hvis Gyldighed indtil videre jo ikke er berørt hverken af Loven af 1924 eller af det forelagte Lovforslag, for saa vidt de øvrige Bestemmelser angaar, findes der i § 7 en Bestemmelse om, at de Laan, som Yderne eventuelt optager for at kunne indbetale Afløsningssummen, kan prioriteres foran eventuelle Panthaveres Fordringer. Overfor dette Spørgsmaal stiller de forskellige Pengeinstitutter sig uens, idet enkelte Pengeinstitutter absolut ikke er tilbøjelige til at anerkende denne Bestemmelse. Jeg skal derfor, inden jeg slutter, rette en Henstilling til den højtærede Finansminister om, at han vil tage Initiativ til, eventuelt i Forbindelse med interesserede Rigsdagmænd, at faa en Forhandling i Stand med disse Pengeinstitutter, saaledes at de kan stille sig ens overfor eventuelle Laantagere og bringes til at anerkende den Bestemmelse, der findes i Loven af 1913.

I øvrigt skal jeg til Slut takke Ministeren for Lovforslagets Fremsættelse og anbefale det til en hurtig og velvillig Behandling.

J. C. A. Larsen: Som det er anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som der er ret udførligt redegjort for af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, gaar Lovforslaget ud paa noget at mildne de Indbetalinger, som Arvefæsteydere i Frederiksborg Amt, paa Bornholm og enkelte andre Steder i Henhold til Loven af 1913 skal yde til Staten. Straks da Loven af 1924, som bestemte, at den frivillige Afløsning, som var fastsat i 1913, nu skulde

være tidsbestemt og afsluttes i 1930, fremkom, eller maaske ikke lige straks, men den Gang Udregningerne fra Amtstuerne kom frem af, hvor meget hver enkelt Yder skulde betale, rejste der sig et Røre om denne Sag, idet det var ret store Beløb, disse Ydere skulde betale i Løbet af 5 Aar. Der rejste sig et Røre i Frederiksborg Amt, en Mængde Henvendelser saavel paa Møder som privat blev rettet til os Repræsentanter for Amtet, ligesom der har været adskillige hos den højtærede Finansminister angaaende denne Sag, og dette er jo nu resulteret i, at den højtærede Finansminister har fremsat det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil i Tilslutning til Ordføreren for Socialdemokratiet sige den højtærede Finansminister Tak, fordi han har haft Forstaaelse af disse Forhold og har vist sig imødekommende. Det er nemlig rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Jørgensen sagde, at den tvungne Afløsning kom paa et Tidspunkt, da der var Nedgangstider for Landbruget og man havde Vanskeligheder ved at udrede disse aarlige Afgifter, som mange Steder er ret store. En Ting til vil jeg i denne Forbindelse fremføre. Der er i de senere Aar opstaaet en Mængde Husmandsbrug ogsaa i Frederiksborg Amt, og en Del af disse Husmænd har faaet Brug ved Køb fra Udstykningsforeninger. For de Husmandsbrug, som er fremkommet gennem Statens Jordløvsfond og Jordlovsudvalget, har man truffet den meget fornuftige Bestemmelse, at alle disse gamle Hæftelser, der paahviler Jorden, skulde være klaret, inden Jorden gik over til vedkommende nye Ejer. Men ved Udstykningsforeningernes Salg er disse Hæftelser blevet ført over paa disse smaa Brug, og det er ikke saa faa af de vedkommende, der er kommet i Vanskelighed, naar de nu i en vanskelig Tid, hvor de skal sætte Jorden i Kultur og skaffe Besætning og Redskaber, desuden skal yde en ret stor aarlig Arvefæsteafgift. Der er sket mange Henvendelser til mig angaaende dette, i hvilke man bestemt har hævdet, at man kunde ikke skaffe disse Penge, og ved vor fornyede Henvendelse til den højtærede Finansminister har vi saa haft den Glæde at faa dette Lovforslag fremsat.

Jeg vil gerne præcisere de Ting, som disse Arvefæsteydere har haft paa deres Ønskeseddel, naar de har været hos Finansministeren og hos os. De ønsker en længere Afdragsfrist, 10 Aar i Stedet for 5. Ministeren har været saa elskværdig at imødekomme dem fuldt ud paa dette Punkt; de største Ydere faar en Afdragsfrist paa